

съблачаха голъ, привързваха ржцетъ му за единъ стълбъ и по изопнатото му тѣло нанасяха удари съ камшикъ. Тия удари понѣкога падаха както дойде, а понѣкога ги нанасяха умишлено съ варварска жестокость по лицето и по очитѣ. При такова страшно наказание нещастникътъ обикновено изгубваше съзнание, а често и умираше, преди да го приковатъ на кръста.

Исусъ мълчаливо понасяше страданията. Крѣвъ бликаше отъ ранитѣ му. Сълзи течаха по лицето му. Той се молѣше и мълчеше.

Но не стигаше това. Войницитѣ заведоха Исуса въ караулното отдѣление, и тамъ започнаха да му се надсмиватъ — да се подиграватъ въ царя, когото изтезаваха. И за да бжде подигравката по-наранителна, изплетоха вѣнецъ отъ бодливи тръни и го наложиха на главата му, за да наумѣвалъ лавровитѣ листа, що слагатъ на императорскитѣ глави; въ ослабналитѣ му вързани ржце туриха тояга отъ трѣстъ; отъ посинѣлитѣ му и окървавени рамена смѣкнаха бѣлата дреха, наметната за подигравка отъ Ирода, и сега изплѣскана съ крѣвъ, и го облѣкоха въ багреница — червена дреха, измѣкната отъ солдашкия гардеробъ. Съ лицемѣрно тържество и съ груби насмѣшки падаха предъ него на колѣни и му се кланяха. После всѣки минаваше покрай него, заплюваше го съ нечиститѣ си уста, нанасяше му ударъ по главата съ трѣстъ и подигравателно го поздравляваше: „Радвай се, царю юдейски!“

Скоро Пилатъ заповѣда да доведатъ Исуса отново при него. Макаръ окървавенъ, оплютъ, съ тръновъ вѣнецъ, червена дреха и унизенъ до безкрайность, — божествено величие и благость сияеха по неговото свято лице и въ очитѣ му. И тоя видъ